

Una llàgrima de pena i moltes d'alegria

Acostumat a viure en el centre de les mirades, obsedit a ocupar càrrecs institucionals de primera magnitud, a Rafael Blasco –set vegades conseller valencià, amb quatre presidents de dos partits diferents– potser li han dolgut més els 20 anys d'inhabilitació que no els vuit de presó de la sentència per la primera peça del *cas Cooperació*.

Una cosa és estar engarjolat, i una de molt diferent, de molt pitjor encara, no poder governar des de darrere les reixes. Perquè Blasco de segur que encara albergava alguna possibilitat, per mínima que fóra, de continuar formant part dels executius valencians: amb el PP, amb un tripartit o de la manera que poguera ser. L'única cosa que ha quedat clara al llarg de la seua trajectòria política és tot just aquesta, la necessitat de sentir-se important, de tocar poder.

Conseller fins al 1989 amb Joan Lerma –qui va destituir-lo per un altre cas de presumpta corrupció, arxivat després que el seu advocat aconseguira l'anul·lació dels enregistraments que l'incriminaven– i repescat per Eduardo Zaplana, amb qui també va ser conseller, va continuar a l'executiu amb el regent José Luis Olivas i, sobretot, amb Francisco Camps. Alberto Fabra, va reservar-li la funció de síndic a les Corts. Dit d'una altra manera: la de guardaespalles parlamentari, sempre assegut rere el clatell presidencial.

De fer de guardaespalles, Blasco en sabia i molt. En la seua etapa com a militant del Front Revolucionari Antifeixista i Patriota (FRAP), en tenia, i les set vegades que havia estat conseller, també. La seua evolució ideològica ha passat als annals de la història política valenciana, així com la seua habilitat a l'hora de llegir els moviments de l'electorat i de descodificar les febleses del rival, però tot allò queda en un segon terme després de la sentència que es va conèixer la setmana passada, que posa fi a la seua vida política i n'enceta una altra de menys plàcida: la vida carcerària.

El totpoderós Blasco, Rafael Blasco Castany, la persona més influent de la política valenciana de les darreres tres dècades, és condemnat a vuit anys de presó per la primera peça del 'cas Cooperació'. Una alegria general.

El *cas Cooperació*, dividit en tres peces, estudia el desviament d'uns 8 milions d'euros de la cooperació amb el Tercer Món cap a unes destinacions gens solidàries, estrictament lucratives: la compra de pisos i de garatges, el repartiment de comissions... La sala penal del Tribunal Superior de Justícia valencià (TSJCV) ha imposat penes de presó per a vuit dels nou processats en aquesta peça: a més dels vuit anys de Blasco, han estat condemnats els seus càrrecs de confiança Tina Sanjuán –ex-secretària general de la Conselleria, set anys i mig–, Alexandre Català –ex-sots-secretari autonòmic, quatre anys i mig–, Marc Llinars –ex-cap d'àrea, quatre anys i mig–, Francesc Xavier Llopis –ex-cap de gabinet del conseller, tres anys–, els responsables de la fundació Cyes –Marcial López, quatre anys, i Josefa Cervera, tres anys i mig– i l'empresari que va actuar com a mitjancer entre l'administració i la fundació, l'alzireny Augusto César Tauroni, que ja estava empresonat i ara ha estat condemnat a vuit anys de reclusió. L'únic dels acusats que s'ha salvat, l'ex-director general Josep Maria Felip, ha estat inhabilitat per a càrrec públic durant els pròxims set anys.

Carles Xavier López, president de la Coordinadora

Els magistrats Pilar de la Oliva, Juan Climent i Antonio Ferrer consideren que Blasco va cometre els delictes continuats de malversació de cabals públics, tràfic d'influències, prevaricació administrativa i falsedat en documentació oficial. De l'1,6 milions d'euros que la Generalitat va aprovar d'enviar a Nicaragua, únicament van arribar-hi 47.953 euros.

La declaració de les becàries de la Generalitat desplaçades al país centreamericà va ser clau, atès que van constatar la no realització dels treballs que s'havien pressupostat amb diners públics de tots els valencians. En plena instrucció, Fabra va ordenar que l'Advocacia de la Generalitat es personara en la causa, per bé que Blasco i la resta d'encausats van negar-se a respondre-li durant la vista oral, i van limitar-se a contestar les preguntes –directes i concises– del fiscal anticorrupció Vicente Torres. Tan important o més va ser el reconeixement, per part de la secretària particular de Tauroni, que el seu cap es referia a Blasco amb els malnoms de Conill –o Roger Rabbit– a fi que no fóra enxampat.

A diferència de la majoria de casos de presumpta corrupció que s'han esdevingut al País Valencià, en aquest la

dora Valenciana d'ONG, feliç pel resultat del judici a l'ex-conseller del ram Rafael Blasco, condemnat a vuit anys de presó i 20 d'inhabilitació.

llengua vehicular ha estat el català, i no sols pels malnoms, sinó també pels noms dels mateixos protagonistes, la majoria dels quals captats per Blasco d'etapes anteriors. Molts dels enregistraments que van poder escoltar-se en els dos mesos de judici –de gener a març d'enguany– eren en català, i l'ara condemnat Llopis fins i tot va demanar d'expressar-se així.

Contra la decisió del TSJCV es pot recórrer davant el Tribunal Suprem, tal com els advocats dels condemnats ja han dit que faran, però l'acusació popular –que representa la Coordinadora Valenciana d'ONG– s'ha afanyat a demanar que, a causa de la severitat de les penes, tots ells ingressen en presó de manera immediata. La fiscalia estudiava sumar-se a aquesta petició en tancar-se aquesta edició. En tot cas, la resposta del Suprem pot arribar abans d'acabar l'any.

I en falten dues. Aquesta és la primera peça del sumari del *cas Cooperació*, que en consta de dues més, referents al presumpte desviament de més ajudes al Tercer Món i per a la reconstrucció d'un hospital a Haití després del terratrèmol. Dues causes que instrueix la jutgessa Pía Calderón i que ara no jutjarà el TSJCV,

sinó la justícia ordinària: dijous passat Blasco va demanar la baixa com a diputat a les Corts i ha deixat de ser aforat. Les respectives penes podrien ser més exemplaritzants encara, perquè la quantitat de diners és superior i el tribunal ja ha deixat clar què en pensa, de tot plegat. Segons la sentència, ens trobem davant “un altre exponent de la corrupció política, que ara com ara constitueix una de les pitjors xacres de la nostra societat i que exigeix una resposta severa de part de les nostres institucions”.

“No podem deixar de banda la gravetat dels fets que afecten el senyor Blasco, perquè s'ha prevalgut d'una estructura administrativa que dirigia per tal de pervertir-ne els objectius”, afirmen els magistrats, “disposant alegrement d'uns fons destinats a finalitats solidàries i desviant-los a finalitats d'índole purament privada”. Una operació que, a més, tenia a veure “amb qüestions molt sensibles, com ara la col·laboració desinteressada”, motiu pel qual “ha tingut una transcendència molt negativa dins de la nostra societat, i ha despertat un gran rebuig social, al marge de poder causar un efecte dissuasiu entre la població a l'hora d'abordar tasques d'aquest tipus,

per la desconfiança que generen uns fets d'aquesta naturalesa, en el sentit de fins a quin punt els fons destinats als més febles arriben o no a la seua destinació”.

En canvi, l'ex-president valencià Francisco Camps no ha tingut inconvenient a eixir en defensa de Blasco, tot recordant –dimecres de la setmana passada, en una visita sorpresa a unes Corts que no sovinteja, precisament– que la sentència “no és ferma”. La confiança en qui va ser conseller seu durant vora vuit anys es manté intacta, va dir, encara que el seu partit va afanyar-se a demanar-li a Blasco un escó que ara pertanyia al grup de no adscrits i que recuperarà el PP.

L'oposició, començant pels socialistes –la diputada Clara Tirado va denunciar el cas–, estan eufòrics no sols per la condemna exemplaritzant, sinó per tractar-se de qui es tracta. Compromís ha demanat que els diners de la multa que han de pagar els acusats es destine a les tasques humanitàries previstes a Nicaragua –el vice-president no se n'ha volgut comprometre– i Esquerra Unida, al seu torn, va penjar un cartell al seient buit de Blasco: “L'escó de la vergonya”, s'hi llegia.

Víctor Maceda